

Tuần Báo Vô Vi

20 tháng 3 năm 2022

Số 595

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Nguyên khí sanh ra khi nào?
- 2) Làm người có phải tôn trọng lễ nghĩa, có đầu có đuôi không?
- 3) Từ đâu có tâm linh?
- 4) Nhờ đâu mà tâm linh có thể chuyển hóa thâm sâu ?
- 5) Như thế nào là tâm linh xáo trộn?
- 6) Cuộc sum họp vui chung có ích gì?
- 7) Tái ngộ có ích gì?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

Bad Saulgau, 30-05-04 4:00AM 1) Hỏi: Nguyên khí sanh ra khi nào? Đáp: Thừa nguyên khí giáng lâm từ lúc sơ sanh. Kệ: Nuôi dưỡng nhơn sanh đến trưởng thành Quy nguyên giềng mối ý chơn thành Tâm lành khai triển tâm hành tiến Quy một chơn hành pháp pháp sanh.	Bad Saulgau, 31-05-04 6:55AM 2) Hỏi: Làm người có phải tôn trọng lễ nghĩa, có đầu có đuôi không? Đáp: Thừa làm người phải biết trật tự, có đầu có đuôi, biết ơn biết nghĩa rõ rệt. Kệ: Nguyên khí hình thành rõ rệt yên Vận hành rõ rệt sống an vui Quy hồn quy vía trong chơn thức Cuộc sống an vui, Mẹ bé bông.
Bad Saulgau, 01/6/04 3) Hỏi: Từ đâu có tâm linh? Đáp: Thừa, tâm linh luôn luôn kèm theo xác sống, do Trời Phật ban chiếu. Kệ: Quy nguyên thiền giác tự tham tông Quý họ thương mình tự giác tâm Chuyển hóa thâm sâu quy hội tiến Thành tâm học hỏi trở về mau.	Bad Saulgau, 2/6/04 4) Hỏi: Nhờ đâu mà tâm linh có thể chuyển hóa thâm sâu ? Đáp: Thừa, tâm linh chuyển hóa thâm sâu nhờ nghiệp lực tạo thành. Kệ: Nghiệp lực lôi cuốn khắp nơi nơi Lân la tại thế không giờ dứt Thấp tùng tạo nạn tự khai màn Chuyển hóa thâm sâu tự bạc bàn.
Bad Saulgau, 3/6/04 5) Hỏi: Như thế nào là tâm linh xáo trộn? Đáp: Thừa, tâm linh xáo trộn, khi phần hồn bị hạ tầng công tác. Kệ: Chơn linh xáo trộn vì động loạn Quy hội tình người tự cảm an Quý tướng Trời cao quy một mối Thành tâm học hỏi tiến từ hồi.	Stuttgart, 4/6/04 6) Hỏi: Cuộc sum họp vui chung có ích gì? Đáp: Thừa, cuộc sum họp vui chung rất hữu ích cho những người được mong tái ngộ. Kệ: Quy nguyên thiền giác tiến từ hồi Khai triển minh tâm chẳng bận tâm Tiến triển an vui quy một mối Thành tâm tụ hợp tiến từ hồi.
Stuttgart, 5/6/04 7) Hỏi: Tái ngộ có ích gì? Đáp: Thừa, tái ngộ thì duyên may được tái hồi. Kệ: Học hỏi triển miên tự giác minh Khai thông trí tuệ pháp phân huyền Học hỏi không ngừng tâm tự tiến Thành tâm thực hiện tự giao liên.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 17 (tiếp theo)

...

“Cho mình là kẻ đui mù”: Khi các bạn tu được sáng suốt rồi, các bạn mới tự oán trách. “Trời ơi! tại sao tôi đui mù, tại sao tôi đại đột vậy, tôi có cái cảnh thanh nhẹ mà chính tôi có thể đi được tại sao tôi không đi?”

“Có tâm không phát chẳng tu chẳng về”: Ông Phật có tâm, tôi cũng có tâm. Tại sao tôi không phát tâm cứu người, không chịu sửa chữa để trở về, mà cứ la đà tại thế mãi mãi, cứ bơ vơ mãi. Cứ làm như người say rượu.”

“Bỏ quên chơn lý hương quê”: Không biết sự thật là chơn lý, sự thật là hương quê. Cho nên, chúng ta phải thật thà mới hòa hợp với sự thật thà được, còn nếu chúng ta không có thật thà làm sao hòa hợp được. Chúng ta cứ xảo trá hoài, đối với Phật cũng xảo trá, mà đối với Trời cũng xảo trá. Xạo xạo, tu cho có chừng cũng xảo trá.

“Hồn mê tăm tối khó về đến nơi”: Hồn mê càng ngày càng tăm tối. Dụng cái lý, chê sự sáng suốt của chính mình làm sao về đến nơi. Cứ làm cái bình phong giả tạm đó rồi che sự sáng suốt của mình. Tưởng ta là hay, tưởng ta là giỏi thì bị kẹt.

Cho nên, chúng ta phải qua cơn vô cùng động loạn thì hồn mới nhập xác làm con người tại thế. Con người mà xuống thế gian giáng sanh khóc la biết bao nhiêu qua cơn vô cùng động loạn rồi hồn mới được nhập xác làm con người tại thế. Rồi đua theo sự sống hằng ngày lôi cuốn bởi mắt thấy tai nghe mà quên về nơi thanh tịnh sẵn có của chính mình. Đó, quên đi vì theo đuổi cái ngoại cảnh mặt tiền mà quên trở về nội tâm. Có bấy nhiêu đó mà trở nên ngông cuồng, làm những điều sai quấy mà không hay.

“Làm người làm tướng là tinh”: Tưởng là mình giỏi lắm, tinh lắm, hay lắm, mưu mô lắm, có thể đạt tới được, nhưng mà bao giờ đạt được bạn ơi! Bao nhiêu kế hoạch từ nhỏ tới lớn của bạn đã thành được mấy cái?

“Đâu dè mình đã bắt mình chơn tình”: Mình không hiểu sự thật. Mình đã xạo lấy mình và gạt lấy mình mà thôi, thành ra nó không thành công là vì đó.

“Cha Trời Mẹ Đất hiển linh”: Cha Trời Mẹ Đất rất hiển linh, hóa sanh vạn vật, diu dắt chúng ta, thử tâm chúng ta, thử lòng chúng ta, cho sự sáng suốt để thử tâm trí chúng ta.

“Dạy cho hiểu biết diệt sinh thế nào”: Dạy cho hiểu biết được sự chết và sự sống ra thế nào? Cho chúng ta hiểu hằng ngày có kẻ sống người chết để dạy ai? Kẻ chết thì dạy người sống, rõ ràng. Kẻ bệnh thì dạy người anh hùng xưng danh tại thế. Một ngày kia lâm bệnh rồi người mới biết anh hùng được bao nhiêu phút. Lúc đó chúng ta hiểu rồi, càng ngày càng hiểu càng minh, chỉ sửa mình thôi chớ không dám động một ai hết, rốt cuộc cũng chẳng dám khuyên ai. Tùy duyên trợ hành mà thôi chớ chẳng dám nói gì hơn là ta sửa ta.

Có sống thì phải có chết, có chết thì phải có sống. Người đời phản động bất minh định luật của căn khôn vũ trụ. Cứ bám lấy sự bất chánh rồi đâm ra bơ vơ và đau khổ. Sự bất chánh đó có nhiều lớp sơn phết lên lắm. Nói: “Tôi tu. Dạ thưa con là Phật tử đây, con lo tu đây.” Chót lưỡi, đôi môi thôi chứ sự thật không có, không chịu tu rồi làm những điều sai quấy. Buồn Thánh bán Thần, bán luôn Phật tượng để ăn nữa cũng có. Không làm được điều gì hữu ích cho chính mình hết mà chỉ đem lại sự đau khổ cho chính mình thôi.

Cho nên phải xét đoán trong giờ phút lâm chung, giờ phút đau khổ. Tu phải thực tình tu, thực tâm tu, không nên tự gạt mình nữa. Làm sao gạt ông Trời, ông Phật được? Trời Phật thấy mình rõ hơn mình thấy Ngài, làm sao mình gạt họ được?

Cho nên phải sửa mình là chánh, sửa mình để hiểu mình mới tiến hóa được, còn nếu không sửa mình để hiểu mình làm sao tiến hóa được. Một hành trình đầy công phu của Cha Trời đã sắp đặt cho chúng ta, thể xác tinh vi, phương tiện tinh vi. Các bạn đã sống được chế độ tự do này, các bạn thấy nhiều phương tiện rất tinh vi. Các bạn ngồi trên một chiếc xe đồ, các bạn có đủ phương tiện, bao nhiêu người lo cho bạn đi đến nơi đến chốn được yên ổn. Đó là sự tinh vi, đó là sự giáo dục của Thượng Đế đã giúp cho

các bạn và dạy dỗ các bạn, cho các bạn được học hỏi, được tiến hóa, được thanh tịnh. Các phương tiện trong chiếc xe đó không chịu đồng loạt tiến hóa trong trật tự thì làm sao đưa các bạn đi đến nơi đến chốn được.

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

(còn tiếp)

Thi Ca của Đức Thầy

LỄ VÔ THƯỜNG

Nghìn trùng xa cách theo mùi đạo
Giữ lý càn khôn tự bước vào
Một mối biển yêu đồng duyên thức
Thế gian phân loại đủ sắc màu
Vũ trụ anh em chung một cội
Phân minh tình đẹp chẳng sang tòi
Trời cao ban rải hồn thơ mến
Chúc tụng một năm đạt đạo nền
Chúc bạn nghìn trùng rõ ý thơ
Trăm năm cũng vậy cũng giấc mơ
Chúc cho bạn sống trong đời đẹp
Rõ lẽ vô thường, rõ ý thơ.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.07 PHẨM NỮ NHÂN

69. CHUYỆN CON RẮN PHUN NỌC ĐỘC (Tiền Thân Visavanta)

Đáng rửa thay nọc độc...,

Câu chuyện này khi ở Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về vị tướng quân Chánh pháp. Theo truyền thuyết, trong một thời gian Trưởng lão ấy thường ăn các món làm bằng bột do các thiện nam tín nữ đem đến tịnh xá cúng dường. Khi chúng Tỳ kheo đã ăn đầy đủ, số bánh còn lại rất nhiều. Các vị thiện tín thưa:

- Thưa các Tôn giả, hãy lấy phần cho những vị đi vắng.

Trong lúc ấy, đệ tử cộng trú với Trưởng lão đã đi vào trong làng. Sau khi lấy phần cho người ấy, người ấy vẫn chưa về và thời gian đã quá trễ, người ta cúng dường phần ấy cho Trưởng lão. Khi Trưởng lão đang ăn thì vị Tỳ kheo trẻ trở về. Trưởng lão nói với Tỳ kheo trẻ ấy:

- Này Hiền giả, chúng tôi đã ăn phần của Hiền giả.

Vị ấy nói:

- Thưa Tôn giả, chúng ta đều thích đồ ngọt cả. Bậc Đại Trưởng lão cảm thấy xúc động, phiền lòng và quyết định từ lúc ấy trở đi không ăn bánh làm bằng bột nữa. Bắt đầu từ đấy, người ta đồn Trưởng lão Xá-lợi-phất không ăn bánh làm bằng bột như trước nữa. Sự không ăn bánh ấy của Trưởng lão được chúng Tỳ kheo biết rõ. Các Tỳ kheo nói về vấn đề này trong khi ngồi họp ở Pháp đường. Rồi bậc Đạo Sư hỏi:

- Này các Tỳ kheo, các ông đang ngồi bàn tán về vấn đề gì?

Khi nghe vấn đề ấy, bậc Đạo Sư nói:

- Này các Tỳ kheo, khi Xá-lợi-phất đã từ bỏ vật gì, thì dù mất thân mạng, cũng không chấp nhận lại vật ấy.

Nói vậy xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

Thuở xưa, khi vua Brahmadatta trị vì ở xứ Ba-la-nại, Bồ Tát sanh ra trong gia đình thầy thuốc chữa nọc độc rắn, và làm nghề thầy thuốc ấy để sinh sống. Bấy giờ, một con rắn cắn một người dân quê. Bà con kẻ ấy lập tức đưa kẻ đến thầy thuốc. Thầy thuốc hỏi:

- Bà con muốn chữa trị với dược liệu và rút nọc độc ra, hay là bắt con rắn đã cắn và bảo nó hút nọc độc ra?

Theo yêu cầu, thầy thuốc cho bắt con rắn, và khi hỏi có phải nó cắn người ấy không, con rắn xác nhận chính nó cắn, thầy thuốc bảo:

- Ngươi hãy lấy miệng hút nọc độc của người ra tại chỗ bị cắn.

Con rắn kêu:

- Từ trước tới nay, chưa có một lần nào ta lại hút nọc độc mà ta đã phun ra. Ta không hút nọc độc ấy đâu.

Thầy thuốc bảo đem lại củi, nhen lửa lên và nói:

- Nếu người không hút nọc độc ra, người phải bỏ vào lửa này.

Con rắn nói:

- Tha ta bỏ vào lửa chịu chết, nhưng ta sẽ không hút nọc độc mà ta đã một lần phun ra.

Rồi nó đọc bài kệ này:

*Đáng rửa thay nọc độc,
Một lần đã phun ra,
Nay lại vì mạng sống,
Ta phải hút trở vào.
Thà ta chết tốt hơn,
Là sống phải làm vậy.*

Nói vậy xong, con rắn bỏ vào lửa. Thầy thuốc ngăn chặn nó lại, rút nọc độc cho người bị nạn bằng thuốc và bùa chú, trao Giới cho con rắn, rồi thả rắn ra và nói:

- Bắt đầu từ nay, chớ làm hại một ai!

Bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỳ kheo, không phải chỉ nay Xá-lợi-phất mới từ bỏ vật gì một lần rồi, dầu phải mất thân mạng, cũng không chấp nhận lại vật ấy.

Sau khi kể pháp thoại này, bậc Đạo Sư kết hợp các câu chuyện và nhận diện Tiền thân:

- Thuở ấy, con rắn là Xá-lợi-phất, còn thầy thuốc là Ta vậy.

(còn tiếp)

